Амбиция и любов

Сатсанг със Свами Сатянанда

Казано е, че когато имате амбиция, не може да обичате никого. Съгласен съм с това. Когато човек е зает със своите желания и амбиции, всички негови усилия са насочени към изпълняване на тези желания и амбиции. В това време вие не може да обичате никого, било то син, брат, баща или съпруга. Амбицията става най-важното нещо, независимо дали това се отнася за лидерство, печелене на пари или постигане на знания.

Трябва да разберете разликита между амбиция и дълг. Да образовате децата си или да се грижите за семейството си, например, не е амбиция, това е дълг. Дългът е това, което вие трябва да направите, амбицията е това, което не е необходимо да правите, но се стремите към него. Дългът е необходимост, това е дхарма, амбицията не е дхарма. Амбицията се ражда, когато се сравнявате с другите. Когато забележите, че вашият съсед е много богат, тогава вие започвате да се стремите да станете богати като него. Когато вашият приятел постигне магистърска степен, тогава и вие сте обладани от стремеж да добиете такава степен. Това което наистина ви амбицира се явява важно за вас. Очакването да се случи нещо важно за вас е амбиция.

Когато се грижите за децата си или правите нещо в името на семейството си, вие не го правите защото му предавате важност или значимост. Това е ваш дълг и вие го правите дори да не ви харесва. Например вие сте учител и вършите своята работа усърдно. В резултат на това вие получавате похвали и това ви насърчава и подкрепя. Това не е амбиция. Вие изпълнявате своя дълг, дългът на учител. Въпреки това, когато получавате похвала в такива ситуации, трябва да се проверявате от време на време. Начинът по който миете стаята всеки ден, за да бъде тя чиста, също се нуждае от проверка от време на време. Кажете си:“Аз съм учител и трябва да изпълнявам своето задължение – да уча студентите си с цялото си сърце, от душа и да ги заинтригувам напълно.“ Това е същото като дългът на родителите. И така, ако вършейки задължението си вие получите похвали, получите признание и чувството за значимост влезе във вашето сърце, със вас е свършено. Дори да живеете в света и да получавате похвали, това не трябва да замърсява ума ви. Помислете си само: „Аз съм учител и това е начина, по който си върша работата.“ Това е всичко.

Разликата между дълг и амбиция е в това, че тези които са преданно отдадени на своите задължения обичат другите. Докато амбициозният човек не може да обича истински със сърцето си. Всеки, който е амбициозен е егоист. Това е моят опит.

Наблюдавал съм хората повече от шестдесет години. Във всеки, в който видях амбициозност, видях също и егоизъм. В последователите, които нямаше амбициозност, а само извършваха своите задължения, видях любов. Те винаги бяха внимателни с другите. Те искаха да изпълнят задълженията си към другите. Но тези, които бяха амбициозни, бяха загрижени за своите амбиции. Те дори забравяха за гуру.

Не отхвърлям амбициозността. Не казвам, че тя е нещо лошо. Тя е част от човешката природа и чувството да се усещаме важни и значими. Но амбицията е една много голяма пречка в духовния живот. Ако ние се стремим да постигнем важност, докато водим духовен живот, ако искаме хората да ни се възхищават, няма да прогресираме.